

то говораше: „Антоніе! Стани, та излѣзъ на възъ и вижъ.“ Той сѣ исправи, излѣзе и, като погледна възвозъ, видѣ дѣло и страшно чудовище, що сѣ издигаше и ўпираше глава си дѣр' до облаци-тѣ; дрѣгы пакъ сѣгледѣ дѣто сѣ крыла си искахъ да сѣ възкачатъ горѣ въз небеса, нѣ тѣ сѣ отпжждахъ нѣкакъ и хвъргахъ сѣ доло на земь-тѣ; обаче не сѣ пласахъ оттова, и пакъ сѣ издигахъ нагорѣ: сатана скърцаше сѣ зѣбы, готовъ да гы поглъне. И зачу сѣ вторый гласъ: „Антоніе! истъкавай сега всичко това, що-то видѣ.“ Тогава той нача да размышлява въз себѣ си, че това сѣ дѣши-тѣ, що сѣ възкачатъ на неке-то, и кои-то възбранаваше диаволъ-тѣ, като искаше да гы ўдържи при себѣ си. Таковыя явленія Антоній приказваше и открываше на братьѣ-та си, не да сѣ похваля, нѣ да гы побѣдава сѣ примѣри.

Лице-то на С-го Антонія бѣше пѣлно сѣ благодать и сватость, ако и да не бѣше виденъ отъ никого, нѣ всакъ можаше да го разпознае въз множество-то; защо-то всичко бѣше исписано на образа мѣ: дѣше-